

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια κι' έννιακόσα κι' ένα
κι' όλο τ'α συνειθισμένα.

Δέκατον κι' έβδομον μετρούντες χρόνον
'σ'την γήν εδρεύομεν τών Παρθενώνων.

Τών όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί — άπ' εθείας πρós έμέ.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο—δ'ά τώ φράγμα ε'ίγαι μόνο.
Γιά τ'ά ξένα όμως μέρη—δέκα φράγμα και 'σ'τό χέρι.

Είς γνώσιν φέρομεν παντός εμούσου τσελεπή
ότι πωλούμεν σώματα «Ρωμηού» άνελλιπή
πρós δύο εικοσάφραγμα, κι' όποιος άπ' έξω θέλει
δέν θά πληρώνη δι' αυτά Ταχυδρομείων τέλη.

Δεκαεπτά Φλεβάρη
και κόκκινο χαβιάρι.

Εικοσιπέντε σύν έπτακόσα,
πάνε και μπόλοι και γλέντια τόσα.

**Σοβαρά Σαρακοστή,
δέξοθε γονατιστοί.**

Σαρακοστή...βαρυβογγά κι' ό γέρο-Ψηλορείτης,
άναβολή πρós τό παρόν 'σ'την ένωση της Κρήτης,
μήτε Στρατός 'Ελληνικός μ' 'Ελληνική παντιέρα
δέν στίλλει' εκεί πέρα.

Τραγουδία μόν τονίσετε γι' αυτό λυπητέρη,
μή τό κολάει θά γενή κι' εκείνη μιά φορά.
Θάρρος λοιπόν κι' ύπομονη, μη δείξετε θυμόν...
Κύριοι τών Δυνάμεων, γενήτε μεθ' ήμών.

Τού Καρναβάλου 'πέρασαν διαφροσιφείς άγώνες
κι' άς μάθωμε τί γίνονται κι' όι καψο-Μακεδόνες.
'Ελύσαθε μαζί μ' αυτούς ή φάρα τών Βουλγάρων,
και φορτωμένους με κοντούς Καρναβαλο-λαθάρων
φωναίει κόσμος μασκάρης και χαρτοπουλεδών:
'Κύριοι τών Δυνάμεων, γενήτε μεθ' ήμών».

Τρώτε κουκι και ταραμά, φασιόλι και λαγόνα...
μάς ήλθε κι' ή Μαντάμ 'Αντάμ, φιλέλλην Παρισιάνα,
νά 'δῆ τ'ά τόσ' άρχαία μας, τό κάλλος τούρανού...
και σύ, Γαλλίς Μαντάμ 'Αντάμ, μή τούς Ρωμηούς γενού.

'Ηλθε κι' ό Πάτερ Λαζών
και πλήθος έτρεξε χαζών,
όχι γι'ατί Φραγκόπαππας διαβουλεύεται πρώτος
και μελιρρτός όμιλει, περιφραδός κι' εύγλωττός,
άλλά γι'ατί μάς έρχεται μίσ' από τ'ά Παρίσια
και ξέρει κάτι Γαλλικά...ψυχή μου 'σ'τά Πατήσια.

Πάτερ ήμών 'Γάκινθε, που θάλλεις 'στους λειμώνες,
γενού και σύ με τούς Ρωμηούς και νύν και 'στους αιώνας!

**Φασουλής και Πεικέτος,
ό καθένας νέτος σκέτος.**

Νά κι' εκείνοι, νά κι' αυτοί,
να και τόσαι μασκάραιες,
σκαρωθήτε, κομρετή,
πού 'γμιόσατε τής στρατίας.

Γκρεμισθήτε, Πιερότοι
κι' άρματα τών Διονύσιων,
παύσετε, σφρηγίσει κρότος
κι' όγκανίσματα μεθύσιων.

Κάθε πνεύμα πονηρόν
της κραιπάλης, τών χορών,

σύρε, χάσου, ξεκουμπίσου,
κι' άρραγές διασκορπίσου.

Πάνες, Σάτυροι, Μαινάδες, τόν κακό ψυχρό σας φλάρο,
μή τήν σκοπιά μου σές ρίχνα μές' στον σκουπιδιών τόν κάρο.

Φύγετε μετά τών άλλων,
προσωπίδες Κερναβάλων,
πού μάς 'φράταε μακίαν και βαγκείαν και κρηπαίλην,
μή τόν πρώτον προσωπίτων ' άπομεινόμεν και πάλιν.

Τώρα άρχίνα νά μορράζης,
άνθρωπινη προσωπίς,
κι' άς σι κάνουν νά γρινιάζης
οί καιροί τής προκοπής.

Τώρα λαϊκή μουτσούνα,
μόρραζε γιά φόρων βάρη,
τώρα τόν κεράλι κούνα
κι' άρχισε λιμού τροπάρι.

Τώρα πούδγαλεις τής μούρας τήν άδιάντροπη τήν μάσκα,
γλίντα μή τόν στόμα χάσκα,
τώρα λίγε μας άστια
γιά τήν τούση σου νηστεία.

Π.—Μακρόν, τρέλλο-Κερναβάλε, και φύγετε Ξανά,
Διόνουσι μή Σειληνούς και Πήνας μεθυμένους...
'γελάσωμε, βρι Φασουλή, μή τούση ζωντανά,
και σήμερ' άς γελάσωμε και μή τούς πεθαμμένους.

'Ας πάμε τώρα και σ' αυτούς μή τή Σαρκαοστή
γιά νά τούς έντριγκάρωμε πού λίνε Γαλλιστί.
Σήμερον ό Κερναβάλος 'στους τάφους περιφρίεται
και ξεφωνίζει «χαίρετε»,
και ρκίνονται μή κομρετί και σερπαντίν οί τάφοι,
και κάνουν έντερβιού μ' αυτούς οί δημοσιογράφοι.

Σήμερον ό Κερναβάλος 'στους τάφους άστεύεται
κι' ένας χορός άλλόκοτος μή σκελιτούς χορεύεται.
Σήμερον ό Κερναβάλος κι' ίδω πνηγγυρίζεται...
ιδού και μία κεράλη,
δίν εχει μάσκα, Φασουλή,
κι' έν τούτους δίν γνωρίζεται.

Φ.—Γιά 'δies κρηνία γύρω μας πώς χάσασιν άδειανά...
τί μακαράταις θάκαναν άν ήσαν ζωντανά,
και τίποτα παραξένο νά 'πέρνανε τόν πρώτο...

Π.—Τί μακαράταις 'χάσασμε, καυμένη Πιρότο.
Φ.—Κρημα νά μένου, Περικλή, χωρίς μαλλό κεράλια,
πού τόσο πνεύμα θάδειγαν και νού 'στό Κερναβάλια.
'Όποϊον πνεύμα σκεπτικόν
και πόσον άλλας 'Αττικόν
άδικως τώρα γίνεται βρωμοσκλήνων βρωσίς!...

Π.—Ποίας διασκεδάσεις στερούμεθα και πόσης!

Φ.—'Αχ! άς ήτο δυνατόν, Περικλέτο μου μηκρη,
μόλις φθάνουν Κερναβάλια,
έν τών τάφων νά πηδούν τής 'Ελλάδος οί νεκροί
μή γιμάτα τά μαράλια,
δός του νά πετούν κι' αυτού
σερπαντίν και κομρετί,

νά χορεύουν, νά γλεντούν,
νά σκουντεϊουται, νά σκουντούν,
τού κυρίου Κερναβάλου νά κυττάζουν τής παράταις,
τούς χυμούς τού πνεύματός των νά σκορπούν σέ μακαρά-
ταις,
και κανείς χωρίς βραβεϊο Κομπατάτου νά μή μένη,
κι' ύστερα νά Ξαναμπαίνουν μές 'στους τάφους βραβευμένοι.

Π.— Ποία σέψις ύψηλή
μές 'στής άλλαις τής 'ψηλαίς!...
τί χαρά μας, Φασουλή,
νά γινόταν ό,τι λές.

Τί κακό 'μπορούσε τάχη γιά τόν Θάνατο νά γένη,
άν ζωντανέυαν τόν χρόνο μία φορά κι' οί πεθαμμένοι;

Φ.—Βλέπιες κάποιαις, Περικλέτο, πού 'ετους τάφους τρι-
και στανίζουν και διακρίζουν; [γυρίζουν
Γιά τά Κερναβάλια λίνε
και γι' αυτά θαρρώ πώς κλαίνε.

'Ελα, φίλε Περικλέτο, νά τά κλάψωμε κι' έμεις
έπί τάφων Ξαπλωμένοι,
έλα κι' άρχισε μαζί μου τόν καιρό νά βλασφημής,
πού ταχύπτερος διαβαίνει.

Πώς έπέρασαν αλήθεια!...τώρα μάσκα δίν φορώ...
γιά θυμήσου τούτους μπάλους, τού Θεάτρου τού χορό,
κι' όλα τάλλα τά τρέλλα,
πού κινούν μή κάποιια δρᾶσι
τήν ψυχή και τά μαράλι,
κι' ήλεκτρίζουν κάθε κρησι.

Τί δίν έγινε κι' έρίτο!...
γιά θυμήσου, Περικλέτο,
πόσα κομρετί 'πετούσε σι κυράδες και σι δούλαις,
και 'στό στόμα τού 'δικό μου, και μ' έπίσαν άναγούλαις.

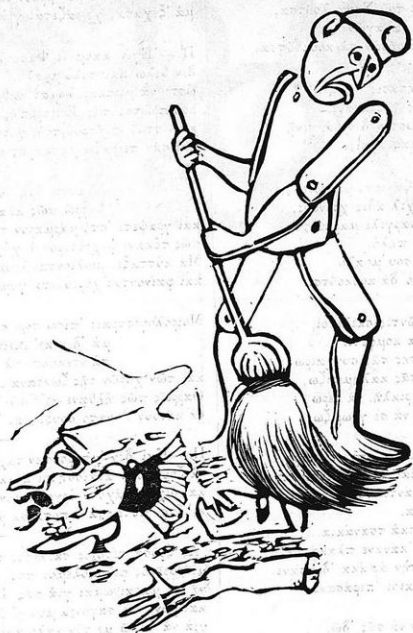
Θυμήσου τής 'Επιτροπαις, πού 'στίκανε 'ψηλά...
πλήν άκου, Περικλέτο μου...πόσο τάχατε γελᾶς;
Φοίτω και τρέμα σύσσωμος...

Π.— Μήν τρέμης και μή φρίττης,
και φρίνεται, βρι Φασουλή, πώς κάποιος μακαρίτης
τά μεγαλεια θάκουσε τού Κερναβάλου, βλάκα,
και σάν γλεντίζεις γελᾶ κι' αυτός υπό τήν κρύαν πλάκα.

Φ.—Πάντα λοιπόν όργήγορο θά βλώπωμε τόν Χρόνο
και Κερναβάλια άχζωμε τρεις έβδομάδες μόνο,
κι' ύστερα θά σαρώνωμε τά βρωμοκομρετί,
και συζήτησεις θ' άρχισούν
πώς τά Κουβέρνα κυβερνούν,
και πώς θά γίνουν πόλμοι και Στόλοι και Στρατοί;

'Εμας γιά τόν Κερναβάλο μάς έπιασε μακία
και τούς Βουλγάρους, Περικλή, γιά τή Μακεδονία.
Κερναβάλος αιώσις άς ήτα 'στην 'Ελλάδα,
κι' άς 'τρώγαμε παντοσιενά κουκι και φασουλάδα.

Κι' ήθελα 'στό πολίθερον τής χώρας τής έλλάδου
νά γίνη κι' ιδιαιτέρον Μουσειόν Κερναβάλου,
κι' εκεί νά 'μούν κείμηλιε μικρά τε και μεγάλα,

πού 'στὰ τεμένη 'βρίσκονται και 'στὰ Μουσεία τ'άλλα.
'Εκεῖ τροπαίων ἄστυον και θησαυρῶν ἀπείρων,
ἐκεῖ νὰ βάλουμε κι' αὐτὰ τ'ἀρχαῖα τῶν Κυθῆρων.

Π.—'Ανεταράχθη σύσσωμος ἡ σύγχρονος Παιδεία...
ὁ Στάσις, ξυπνο μ'αλὸ,
ἔκανε μπλοῦμ μὲς 'στὸ γιὰλὸ
μετὰ τοῦ Καββαδία,
κι' οἱ δῦται μὲ ταχύτητα και μ' ἐπιτηδειότητα
γενναίως τὸν ἀνέσυραν ὡς εἶδος ἀρχαιότητα.

'Ο Στάσις μὲς 'στὴ θάλασσα... μὰ τί βουτιὰ κι' ἐκείνη!...
κι' ὁ Καββαδίας μετ' αὐτοῦ τὸ βάθος ἀνεκίνει,
και σὲ κυμάτων κορυφῆς
ἀφροστερανομένης
εἶδα τὰς κάρας τὰς σοφὰς
ἀλληλοκρατούμενας.

Τὶ πρόμον εἶχε, Φασουλιῆ,
καθίνας πατριώτης...
ἐπέπλεον ὅσῶν φελοῖ
Παιδεία κι' 'Αρχαιότης.

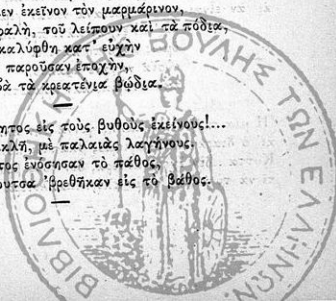
Κι' οἱ σφυγγαράδες 'σάστισαν και τ'άχανε χαμμένα,
πλὴν μέλος ἀπὸ τοὺς κορμούς δὲν εἴλεψε κανένα,

κι' ἐβῆσαν ἀρτίωτατα, μὰ τρομασμένα μόνον,
τὰγάλματα τὰ ζωντανὰ τῶν νεωτέρων χρόνων.

Φ.—'Αλήθεια πῶς 'τρομάξαμε, βρε Περικλέτο κούκο,
και τί παλμοὶ καρδιάς,
ὅταν ὁ Καββαδίας,
δὲν ξέρα πῶς ἐπρόβηξε τοῦ Στάσι τὸ σωροῦκο,
κι' οἱ Τρίτωνες ζιπτάσθησαν κι' ἡ θαλασσία πλάσις,
κι' ὁ τῆς τριαινὸς Ποσειδῶν
τοὺς ἐπιπλέοντας ἰδῶν
τοὺς ἐτραβοῦσι νὰ γενοῦν ἀρχαῖα τῆς θαλάσσης.

Μὰ τώρα, Περικλέτο μου, διὰ τὴν σωτηρίαν
εἰς πρώτῃν εὐκαιρίαν
τὴν κεφαλὴν ὑψάνοντες ὡς κέδρον ὄψικάρηνον
τὸν ταῦρον θυσιάσωμεν ἐκείνον τὸν μαρμαρίνον,
ὅπου τοῦ λειπ' ἢ κεφαλῆ, τοῦ λειπῶν και τὰ πόδια,
κι' ἀνεκαλύφθη κατ' εὐχὴν
εἰς τὴν παρούσαν ἐποχὴν,
ὅπου κοστίζουν ἀκριβῆ τὰ κρατῆμα βῦδια.

Τὶ πλοῦτος ἀρχαιότητος εἰς τοὺς βυθοὺς ἐκείνου!...
τί λήκυθοι, βρε Περικλή, μὲ παλαιὰς λαγήνους;
'Ολοὶ τῆς ἀρχαιότητος ἐνόησαν τὸ πάθος,
ἀκόμη κι' ἔληκοκούτσῃ 'βρεθῆκαν εἰς τὸ βάθος.

Καί περί τούτων ἦναψε δεινότητα ἀγών,
 κί' ὁ Καθβαδίας, πούγινε μετὰ τοῦ Σαάη λούστα,
 εἰ τούτων ἰσμημένε περί τῶν κακαγῶν
 πῶς εἶχαν φαίη τῆς ἑλθαίς κί' ἀφῆσαν τὸ κουκούστα.

Ἄποια καὶ γιὰ τῆς ἑλθαίς συζήτησις δευτή...
 κί' πάλι ποικεραλοῦν ἡ κάρσις ἡ τραναίς,
 ἐν τούτοις ὅμοις μ' ἄλ' αὐτὰ γνωστὴν δὴν θὰ γενῆ
 ἂν ἦσαν Σαλαντικαίς ἢ Καλαματιαναίς.

Φαντάσου, Περιλιέτο μου, πού φήνεσαι μὲ πόνοισ,
 ἕνα κουκούτσι τῆς ἑλθαίς νὰ ζῆ χιλιάδες χρόνους,
 καὶ σὺ, Ρωμῆος πολεμιστῆς μὲ ναργιλὲ μαρκούτσι,
 νὰ γίνεσαι σὺν τὸν πηλὸ.
 κί' ἂπ' τὸ μεγάλο σου μακλὸ
 νὰ μὴν εὐρίσκειται σπυρὶ καὶ τόσο δὲ κουκούτσι.

Λοιπὸν καὶ πάλι γαίριτε, σκιρτῶντες σκελιτοί,
 κί' ἔλατε νὰ σὰς ράνωμε καμπόσα κομπετί.
 Γι' αὐτὸ τὸ πανηγύρι σας εἰς μείσις σὰς συγχάριω
 καὶ μ' ἔλους λαμπιδηφόρος καὶ σὰς καλημερίζω,
 κί' ἐπιθυμοῦσα κί' ἤθελα, βρε Περιλιῆ, νὰ ξέρω
 ἂν, ὅταν γίνης σκελιτός, ἴμορῶ νὰ σὲ γνωρίζω.

Παραπολλὰ 'στους ζωντανούς ὀμιλῆσ' ἂπ' τὸ κάρο,
 τῶρα θὰ πῶ καὶ 'στους νεκρούς κί' θὰ τοὺς ἐντριχάρω.
 Ἄμμι γνωρίζωμ καὶ σεῖς, πού πάντα νόκτα 'μέρα
 κοιμώσαστ' ἔδω πέρα,

τί μασκαράδες ἦσαστε καὶ παστρικά τακανάκια...
 ξέρω πολλούς, πού 'στὴ ζωῆ τὰ κάνανε πλακάκια,
 ξέρω πολλούς, πού 'στὴ ζωῆ μὲ τὴν ἀμάκα 'δρασανε,
 κί' ὕστερα σὺν ἀπίθαναν γιὰ δίκαιοι 'περάσανε.

Σταθθεῖ 'μπρός μου νὰ σὰς 'δῶ,
 καὶ ξέρω τόσους ἂπ' ἔδω,
 πού 'ταίριάζε 'στὰ μούτρα σου μελάνη τῆς σουπίεζ,
 κί' ὁ Θάνατος τοὺς ἔδειψε μὲ χρώματ' ἀνθρωπίεζ.

Ἐ! Περιλιέτο, κάθαρμα, περιτριμμα τῆς σφαίρας,
 πτωχῶν ἰδρώτα βύζαινε, πτωχῶν ἰδρώτα πίνε,
 κί' ὁ Θάνατος ἐπιειχῆ μοιράζει σ' ἔλους γέρας,
 θαρρεῖς πῶς τῆς Ἀπόκαρῆς Ἑλλανοδίχης εἶναι.

Γιὰ 'δὲς αὐτὸν τὸν σκελιτό...γνωρίζε τίνος νάναι...
 γιὰ κῦττα τὰ σαγόνια του...νομίξε πῶς πνίανε.
 Πέρα τὸ κεφαλάκι του γιὰ νὰ τὸ κάνης γύτρα,
 τί σκελιτός τρεῖ ντιστεγάι, περίκομπος, ὄρατος,
 μὰ πρόσεξε μὴ καὶ νεκρός ἀρπάξῃ καμμιὰ λύτρα
 τοῦ βρωμιετοῦ σου κρέατος σὺν Σάβυλακ Ἐβραῖος.

Βλέπε κρανία, Περιλιῆ...ποῶν νάναι; τρέχα 'ρώτα...
 κί' ἂν εἶναι σήμερ' ἀδειανὰ νάσαν γεμάτα πρῶτα;
 Κί' ἂν εἶχαν κάτι πρό πολλοῦ,
 ὅμοις αὐτὸ τὸ κάτι τί
 οὐσία νάτανε μακλοῦ,
 κἂν κοπιὰ, κἂν κομπετί;

Ἡ μία σκέψις, Περιλιῆ, γενεῆ τὴν ἄλλην σκέψιν,
 κί' ὁ διαρκῆς συλλογισμός βλάπτει πολὺ τὴν ψίφιν.
 Κῦττα...δὲν ἔχουν ἄντερα, δὲν τοὺς βρωμίζου ῥυποι...
 τί νὰ τὸ κάνης τὸ μακλό...καλλίτερα νὰ λειπῇ...

τόσο 'λιγώτερο θὰ 'βροῦν νὰ φάνε τὰ σκουλήκια...
 μὰ 'ξήγασα, χρειάζεται γιὰ τὰ μασκαράληκια.

Π.—Ἐγὼ, καυρῆνε Φασουλιῆ, μὲς 'στῆς ζωῆς τὸ ρεῦμα
 δὴν ἔβλω καὶ πολὺ μακλό...μοῦ φθάνει τόσον πνεῦμα,
 ὅσοι νὰ μασκαρεύωμ καθ' ὄλον μου τὸν βίον
 καὶ πρῶτος τῆς Ἐπιτροπῆς νὰ πέρω τὸ βραβεῖον,
 καὶ 'στὸυ Θεάτορου τοὺς χοροὺς νὰ κομπετοσκοτώνωμαι
 καὶ σὺν πειράζω μασκαράς νὰ μὴν ζυλοφορτώνωμαι.

Φ.— Ἄκουσε θρήνους παρεκίε,
 θαρρῶ πῶς κλαίνε μερικὸί,
 καὶ γραψέτε 'στὸ μάκρμον τὸ κατῆρς καὶ κρῦον
 πῶς τόκανε ψυχρότερον ἢ χυσίς τῶν δακρῶν.
 Μὰ κῦτταξε...κυλιόνται λευκῶν μνημάτων λίθοι,
 καὶ φαίνονται χορδόντα γυμνῶν σκελιθῶν ἐλαθῆ.

Μοιρολογίστρας 'πίσω τῶν στριγγιζῶν ξεμαλλάρικς,
 μὰ 'δὲς κί' ἐκείνη, 'δὲς κί' αὐτὰ
 τὰ ντεκλιτὲ τὰ ζηλυτὰ,
 καὶ τῶν χορῶν τῆς ζωνταναίς θυμῶσι κοκκαλιάρικς.
 Θαρρεῖς πῶς ἦλθαν κί' ἔδω 'στὸ γένει τὸ μεγάλο
 νὰ κάνουν δυνατὸ σουξὲ καὶ 'στῶν νεκρῶν τὸ μάλο.

Π.—Καὶ δὴν 'μποροῦσαν τάχατε τῆς σφαίρας οἱ βροτοί
 νὰ ζοῦνε σὺν ἀναίσθητοι κοκκαλιῶν σκελιτοί,
 καὶ δίχως νάχουν ὄργανα μονάχα νὰ κινούνται,
 κί' ἔτσι ποτὶ γιὰ τίποτα νὰ μὴν παραπονοῦνται;

Ἄς ζῶσα τείτοις σκελιτός τοῦλάχιστον ἐγὼ,
 μὲ σφιγγὸς φιλοπόλεμον ποτὶ νὰ μὴ σφιγγῶ,
 νὰ μὴ μακραινωμαι γιὰ σὰς Ρωμηοὶ συμπαιτῶται,
 καὶ μένω τὰ σαγόνια μου ν' ἀνοίγω πότε πότε
 γιὰ νὰ γελῶ μὲ τὸν καλὸ καὶ μὲ τὸν πρωτοκλιετῆ,
 τὸν βλάκα τὸν ἀληθινὸ, τὸν ἔξυπον τὸν ψεύτη,
 μ' ἐκείνους, πού λιγόνονται γιὰ θεσκαρούς πλουσίον,
 μ' ἐκείνους, ὅπου λαχταροῦν τὸ κρέας τῆς πλησίον,
 μὲ ρήτορας μακριακούς,
 κροτούτας ὡς πυραυλοῦς,
 μὲ βομολόγους ἠθιλοῦς,
 μὲ σιμολόγους: ραβύλους,
 καὶ νὰ κῦτταζῶ σκελιτός τὸ σκελιτωδὲς κράτος,
 πού τοῦσκαψε τὰ σωθιὰ καθέναν μουλαράτος.

Μόνω μὰ λύπη κἄποτε θὰ μ' ἔτρωγε, βρε βρεθί,
 ὅπου δὲν ἔθαχ σὺν καὶ σὰς ἀδένα σιλωδῆ,
 γιὰ νὰ 'μπορῶ, βρε Φασουλιῆ, νὰ φτῶν τὸν ντουνηζ,
 καὶ πρῶτα πρῶτα τῶν Ρωμηῶν τὴν βρώμικη γωνιά;
 πού δὲν τὴν ἐκαθάρισε κί' ἡ Καθαρὰ Δευτέρα,
 κί' ἡ Δόξα τῆς ἡ χλασικῆ, σκελιθροῦ ἔρροτῆρα,
 μὲ Καρναβάλους περπατεῖ
 καὶ μὲ Καρναβαλιναίς
 σὲ λάφυρ' ἀπὸ κομπετί
 κί' ἀρράταις καθβαλιναίς.

Μὰ τῶρ' ἄς κάνωμε κί' ἐμειξ' 'στους τάφους ἕνα γύρω
 κί' ὕστερα νὰ γνωρίσωμ 'στὴν πόλι νὰ σὲ δειρῶ.

Ἄλῃ Πασσῆς Τεπενελεῆς,
 ἔργον Θωμᾶ Παπαθωμᾶ,
 μετὸν δυναμῶος πολλῆς,
 τὸ συνιετῶ πα· τοῦ θεμᾶ.